

از لابلای یادداشت‌ها و نیشته‌های روزمره ام

طفره رفتن از متن و تظاهر به حاشیه روی ساختارهای غیرقابل تشخیص و داده‌های غیرقابل پیش‌بینی تلاش‌های ایالات متحده بمنظور خروج از بن بست کنونی

دموکراسی به سبک و سیاق ترورسازماندهی شده
همگانی بودن عدالت و حیثیت آن
قواعد مسالمت آمیز انتقال قدرت
مناسبات قدرت و عدالت

فرماندهان امریکایی از بن بست جنگ کنونی در کشور ما سخن می‌گویند. بن بست که طی سالهای اخیر میان نیروهای امنیتی افغان و مخالفان مسلح، بویژه میان دولت افغانستان و "طالب"ها پدیدار گشته است، چنانچه قوماندان‌های نظامی امریکایی نیز باین باورند که نبرد نیروهای امنیتی افغانستان و "طالب"ها به بن بست رسیده است. اینکه کشور ما دچار جنگ فرسایشی بی سرانجامی شده است، نیز علل و عوامل خودش را دارد. یکی از عوامل عمده‌ای که جنگ را پایین مرحله از وخامت رسانده، دخالت‌های دوامدار و پیگیر دولت پاکستان است. پاکستان بمتابزه یگانه حامی و پشتیبان جدی "طالب"ها در کشور ما، همواره این گروه را تمویل و تجهیز نموده و زیر نظر مراقبت‌های ویژه خویش داشته است، تا آنجاکه در اوضاع و شرایط سختی که گاه‌گاه، در جریان نبرد برای این گروه پیش آمده، اردوی اسلام آباد با حضور مستقیم جنرال‌های خویش در صفوف "طالب"ها، این گروه را امداد رسانیده و از مهلکه‌های حتمی نجات داده است.

قبل از تذکر سایر مسایل، یاددهانی این واقعیت درخور اهمیت می‌باشد که گفتگوهای عده‌ای از نظامیان و سیاست‌پویان یا همچنان پشت پرده نگهداشته شده و یا هم با کم و کاست‌ها و بگونه معیوبی در اختیار همگان قرار داده می‌شود. از جمله مهمترین و عمده‌ترین مسایل قابل بحث که در دستور روز قرار دارد، یکی هم حصول یک توافق جامع در مورد حل و فصل قضایای موجود کشور عزیز ما می‌باشد. بحواله برخی از منابع، طرف‌های افغانستان و پاکستان در مورد چگونگی استرداد برخی از شبه نظامیان افراطی رده بالا به مقامات پاکستانی نیز موضوعاتی را در میان گذاشتند.

در مورد پاکستان بمتابزه کشور همجوار افغانستان و چگونگی موضعگیری اش در قبال میهن عزیز ما، نباید این واقعیت از نظر دور نگهداشته شود که اسلام آباد در تب و تلاش‌های گسترده‌ای بمنظور جستجوی راه‌ها و وسایل دستیابی به منافعش در کابل بوده و بگونه دوامداری ناظر سیر حوادث در کشور ما و تأثیرات آن بر امر استقرار در مجموعه‌ای بنام "پاکستان" می‌باشد.

بگمان اغلب که اندکی قبل از جلسه و گفتگو با دیپلمات امریکایی، اسلام آباد بگونه رسمی از کابل تقاضای استرداد عبدالله و رکزی، یکی از جمله رهبران (شاخه "خراسان") دولت اسلامی را به پاکستان مطرح نمود. همچنان با اطلاع رسانیده شد که شخص نامبرده بمتابزه رهبر "شاخه خراسان" مانند اسلم فاروقی که با عده‌ای از از جنگجویان توسط قوت‌های امنیتی افغان دستگیر گردیدند، از جمله افراد سرشناس گروه یادشده پنداشته می‌شوند. مقامات دولت افغانستان، سرکرده‌های جنگجویان را بانجام جنایت و آدمکشی و انجام عملیات تخریبکارانه و تروریستی، از جمله در معبد هندو باوران سک کشور در کابل که منجر به کشته شدن ۲۵ تن از هموطنان ملکی

ما گردید، متهم می نمایند. یادآور باید شد که پاکستان نیز بنوبه خود خواستار تحویلی و استرداد رهبر جنگجویانی شد که در پاکستان بانجام عملیات تروریستی متهم بوده و بگفته مقامات پاکستانی، در داخل افغانستان نیز بانجام فعالیت ها و اقدامات ضد پاکستانی مبادرت می ورزد. اما در کنار همه مسایل گفته آمده، اسلام آباد از ارائه شواهد در مورد اثبات ادعایش کوتاه آمد. وزارت امور خارجه کشور، بگونه صاف و ساده از تحویلی و رکزی به مقامات پاکستانی امتناع ورزید. اقدام دولت افغانستان بر بنیاد این واقعیت استوار بود که طرف افغانی، تفاوتی میان تروریست ها قایل نبوده و با استفاده از تمامی امکانات موجود و با کاربرد راهها و وسایل قانونی و حقوقی، علیه سایر تروریست ها و اکنش بعمل آورده و در تعهدش در زمینه مبارزه علیه تروریسم ثابت قدم می باشد. همچنان نباید فراموش خاطر ما شود که میان کابل و اسلام آباد هیچگونه تعهد و هیچ نوع تفاهمی در مورد استرداد مجرمین اصلن وجود نداشته و بر این بنیاد، تقاضای اینچنینی پاکستان از هیچگونه اساس و مبنای حقوقی بر خوردار نمی باشد. همچنان انجام اقدامات و اجرای عملیات تروریستی به مانع دیگری در مسیر توافقات کابل و واشنگتن مبدل خواهد گردید.

توجه داشته باشید که بزودی پس از امضای "معامله افغانی" در قطر، طرف امریکایی بگونه مکرر خاطر نشان نمود که امضای توافق و انجام تعامل با مخالفان مسلح (اکنون آنها را بمثابه "طالب" ها نمی نامد) بمثابه یکی از مؤلفه های اساسی عدم انجام اقدامات مسلحانه علیه ایالات متحده و بمثابه کمک و معاونت بایالات متحده و دولت افغانستان بمنظور ایجاد سدی علیه برپایی خلافت در کشور محسوب می گردد. با این وجود، نباید به مشا رکت "طالب" ها بمنظور تضعیف "دولت اسلامی" در کشور کم بها داد.

بگونه مجدد به مسأله تقاضای نظامیان پاکستانی در مورد استرداد و رکزی، رهبر بنیادگرا ها می پردازیم. در این زمینه باید یادآور شده و خاطر نشان نمود که تقاضای پاکستانی ها از دولت افغانستان مبنی بر تحویلی و استرداد و رکزی به پاکستان از هیچگونه بنیاد و مبنای حقوقی بر خوردار نبوده و در چهارچوب مشارکت فعال ایالات متحده در روند مذاکرات، معقول بنظر نمی رسد تا دو کشور بتوانند در شماری از مواضع شان تجدید نظر بعمل آورند.

با این وجود، پس از دستیابی به حداقل آرامش در اراضی کشور ما، تأثیر گذاری و مؤثریت وضعیت بوجود آمده در چگونگی تغییر اوضاع ایالات متحده آنقدرها هم قابل ملاحظه نخواهد بود. در مذاکرات و گفتگوهای دوحه میان ایالات متحده و نماینده های "طالب" ها، توافق بعمل آمد تا در جهت تعمیم توافقات بدست آمده قبلی باید سعی ورزیده شود، اما معضل عمده در این عرصه، اصل تبادل زندانیان دوطرف بود که در زمینه، پیشرفت های آنچنانی اصلن رونما نگرید.

در این مقطع چندان بی مناسبت نخواهد بود اگر باین مسأله اشاره مختصری بعمل آمده و پرسشی را بگونه ذیل مطرح نمود که چرا ایالات متحده با در اختیار داشتن قوت های مسلح آموزش دیده و بر خوردار از پیشرفته ترین تسلیحات جنگی و محاروبی که از پر مصرف ترین اردوها در جهان محسوب میگردد، در امر مقابله با "طالب" ها، بر موفقیت های آنچنانی که در اوایل و آغاز نبردهای مسلحانه در کشور ما تأکید بعمل می آوردند، نه، از دستیابی بآنها بلکه حتما از یادآوری و تکرار آنها نیز ابا می ورزند؟

قابل یادآوری پنداشته می شود که مدتی قبل شاهد تکوین وقایع نمادین در منطقه آسیای میانه بودیم. از جمله، دو لت افغانستان از آزادی زندانیان "طالب" خبر داده و قرار اطلاعات واصله، طرف "طالب" ها نیز از انجام آمادگی ها بی بمنظور شرکت در مذاکرات و گفتگوهای میان افغانی خبر دادند. بدین ترتیب، رئیس جمهوری کشور در واسط ماه روان، فرمان رهایی ۴۰۰ تن از زندانیان "طالب" ها را امضا نمود. قبل از اتخاذ چنین تصمیمی، در جریان کارلویه جرگه مشورتی، رهایی زندانیان "طالب" ها از زندان ها و توقیفخانه ها به تصویب رسید. علاوه بر آن، حاکمیت کنونی کشور سعی ورزید تا با تفاهم حاصله در مورد رهایی تمامی زندانیان "طالب" از توقیف گاهها و تبادل "همه در مقابل همه" ممانعت ورزیده و از اجرای عملی آن خودداری بعمل آمد. استدلال در اینباره چنین مطرح گردید که مجموعه طرفداران و علاقمندان "طالب" ها در زندان ها، جنگجویانی را نیز شامل می گردند که با سایر گروه های تروریستی در ارتباط و تعاملات پیدا و پنهانی بانجام عملکردها و فعالیت های شنیعی متهم می باشند. همچنان در گرماگرم چنین وضعیتی و با انکشاف اوضاع کنونی، از تدویر و سازماندهی مذاکرات میان افغانی نیز خبر دادند.

قابل تذکر پنداشته می شود که در آستانه اتخاذ تصمیم دولت افغانستان مبنی بر رهایی تمامی زندانیان موجود در

کشور، اما خونریزی ها همچنان جریان داشته و از هموطنان ملکی ما قربانی گرفت. در بسیاری از ولایت های کشور، هم "طالب" ها و هم نیروهای دولتی، بانجام اقدامات مسلحانه ای متوسل گردیدند. دولت در چنین وضعیتی، به رد اتهامات وارده و خرده گیری های "طالب" ها مبادرت ورزیده و مسأله گفتگوهای میان افغانی را مورد پرسش قرار داده و دلیل به تعویق افتادن مذاکرات یادشده را انجام حملات "طالب" ها بر مواضع دولتی و اقدام به عملکردهای دهشت افکنانه علیه شهروندان ملکی کشور پنداشت. در این میان، "طالب" ها در ۱۶ ولایت کشور بانجام اقدامات مسلحانه متوسل گردیدند که در نتیجه بتعداد ۲۳ تن از اهالی شریف و بی دفاع کشور بخاک و خون کشیده شدند. از جمله اقدامات تروریستی میتوان از انجام اقدام خرابکارانه و دهشتگرانه در شهر ایبک مرکز ادا ری ولایت سمنگان در شمال کشور یادآور شد که در نتیجه انفجار مواد جاسازی شده در عراده ترانسپورته، به تعداد ۴۰ تن از هموطنان ملکی کشور جرحات برداشتند. در این مورد، عبدالله بمتابه رئیس شورای مصالحه ملی اضافه نمود که حملات اینچنینی، در نوع خود به مانعی در مسیر آغاز مذاکرات و گفت و شنودهای میان افغانی مبدل می گردد. "طالب" ها با آنکه بگونه رسمی مسؤلیت حملات یادشده را بر عهده گرفتند، بصورت همزمان از عملکرد دولتمداران در عرصه تبادل زندانیان نیربشدد انتقاد کرده و در مورد اعتراض نمودند.

بخاطر میآوریم که "طالب" ها بمتابه یک مجموعه، در بحبویه سال ۱۳۷۳ در اوج جنگ و درگیری های مسلحانه در کشور شکل گرفته و سروسامان حاصل نمودند. طی سال های ۱۳۷۵ - ۱۳۷۹، "طالب" ها قدرت سیاسی در کشور را در اختیار داشتند. پس از سرنگونی، آنها به جنگ های گوریلابی با قوت ها نظامی ناتو در سرزمین های متعلق به کشور ما و هم در اراضی پاکستان متوسل گردیدند. نباید فراموش نمود که با لشکرکشی ایالات متحده باراضی کشور محبوب ما، حاکمیت "طالب" ها نیز سرنگون و جنگجویان آن عمدتن به پاکستان متواری گردیدند. در این میان، در مجموعه وسایل اطلاعات جمعی، مسایلی بدست نشر سپرده شد که گویا اصل خروج نظامیان امریکایی از اراضی افغانستان، قبل از همه و بیش از سایر موارد، به چگونگی عملکرد "طالب" ها ارتباط داشته که با وجود توافقات و تعاملات حاصله، حملات شان را علیه قوت های نظامی کشور و نظامیان خارجی همچنان ادامه دادند. مسأله فراخوانی قوت های نظامی و جنگی خارجی از کشور ما، از جمله الویت های کاری دونالد ترامپ رئیس جمهور ایالات متحده پنداشته می شود. نامبرده در جریان مبارزات انتخابات ریاست جمهو ری در ایالات متحده، با ورق افغانستان بخوبی بازی نموده و بمنظور دستیابی به رأی بیشتر رأی دهنده های کشورش تلاش ورزیده تا از سعی و تلاش های اداره و اشنگتن در امر تقلیل و کاهش و در نتیجه، از امر فراخواندن نظامیان امریکایی از کشور ما، استفاده ابزاری بعمل آورد.

چگونگی دید و طرز نگاه "طالب" ها در مورد توافق و تعامل بمنظور استقرار صلح و تأمین امنیت در کشور را بیش از همه و قبل از سایر موارد باید در نکات ذکر شده در اعلامیه منتشره توسط آنها جستجو نمود که از جمله در اعلا میه یادشده بگونه مشخص تذکر بعمل آمده که ممکن خروج نظامیان امریکایی از افغانستان، قبل از انتخابات ماه نوامبر ریاست جمهوری در ایالات متحده باتمام رسد.

علاوه بر آن، "طالب" ها در این مورد تأکید بعمل آوردند که در صورت رهایی کامل همه زندانیان "طالب" ها، آنها حاضر و آماده گفتگوهای مستقیم و رو در رو با جمهوری اسلامی افغانستان میباشند. بگفته جانب "طالب" ها، در ملاقات پیشرو، هیأت "طالب" ها بریاست شیر محمد عباس ستانکزی شرکت خواهد ورزید.

قابل یادآوری پنداشته می شود که بسیاری از مسایل موجود، در جریان مذاکرات مورد بررسی قرار خواهد گرفت که قطع آتش از جمله مسایل قابل ذکر در مورد محسوب می گردد. در این اواخر، در عملیات نظامی و جنگی جانب "طالب" ها، کاهش قابل توجهی به ملاحظه می رسد.

در همین حال، از مسأله فراخوانی نظامیان امریکایی از کشور ما، مدت ها قبل نیز یادآوری هایی بعمل آمده است. از جمله اقدامات قاطع در مورد، یکی هم بیانیه دونالد ترامپ طی ما می سال روان میباشد که در آن از فراخوانی بیدرنگ نظامیان آن کشور از افغانستان یادآوری بعمل آمده است. اما همچنان از جانب امریکایی ها تأکید ورزیده می شود که با وجود فراخواندن نظامیان آن کشور، اوضاع و شرایط منحصر بفرد افغانستان را تحت نظارت جدی و همیشگی قرار داده و در صورت بروز مشکلی بگفته دونالد ترامپ، بانجام عملیات "رعد و برق" بمنظور کنترل اوضاع در افغانستان مبادرت خواهند ورزید.

یکشنبه دوم ماه سنبله سال ۱۳۹۹ خورشیدی